

ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗ

Η ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ



Ὁδὸς τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ Ὄθωνος (Σχέδιο ἑνὸς Περιηγητοῦ)

ταίμων μικρότερον ὄσον. Δυστυχῶς ὅμως, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, δὲν εἶχε δημοσιονομικὴ ἀνομιήν ἑλληνική φιλοσοφία καὶ εἶται οἱ τότε αὐτοὶ περιήλθοσαν ἀπαρτηρήτοι.

Μόνον εἰς τοὺς διεχόμετας εἶς Ἑλλάδα κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοὺς ἕνεκεν συγκρασιῆς, σπανιτῶς κανεὶς περιέρχεται σημασίαις περὶ τὸν προσηλοῦν καὶ τὸν γεροντόν, τὰ ὅποια ὅμως κατατρέχει ἡ μεγάλη ἱστορία. Καὶ τὰ συγκροτήματα ἐκεῖνα, δυστυχῶς, ἐξηφανίσθησαν

«Τελευταίως, ἀναφέρει εἰς ἓνα σπιτί τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ἔγνωσεν μίαν προχωρημένην ἠλικίαν κυρίαν, μίαν σεβασίην καὶ ἀγαθωτάτην γυναῖκα. Ἐάν τὴν συναντοῖσθα εἰς τὴν Πάλλιον, θά τὴν ἐξελέκασθα ὡς σὺδῦρον κανεὶνος δικαστοῦ ἢ νομοδικαιογράφου. Εἶχε τὴν ὄψιν ἀγαθῆς νοικοκυράς, ἡ ὅποια καταγίνεται ἡνωχὰ εἰς τὰ ἔργα τοῦ σπιτιοῦ δὲν τῆς. Ποτὲ δὲν θά ἡδυναίμην νὰ φαντασθῶ ὅτι ὑπῆρξεν ἡρώϊς ἀληθινὸν δράματος.»

«Αἱ λοιπὸν, αὐτὴ ἡ ἀγαθὴ γοργὸν ἀναγε εἰς τὰ νειάτα τῆς φοιτῶν εἰς τὴν καρδίᾳ εἰς ἓνα ἀπὸ τῶν νεώτων τοῦ Ἀλή-Πασᾶ, τοῦ περιήρμου Μουχτάρ-πασᾶ. Ἐξήρτησεν αὐτὸς μὲ γὰρ τὴν κατακτησῆν. Ἡ οἰκογένειά τῆς ἔκατοικοῦσε τότε εἰς ἓνα χωριὸν τῆς Ἠπείρου, ὅπου ὁ πατριὰς τῆς εἶχε μεταβάλλει τὸ σπιτί τὸν εἰς πύργον, ὅπου διημέρευον ἀσθενῶς ἀλλημερία. Ὁ Μουχτάρ-πασᾶς, ἐπὶ κεφαλῆς ἑκείνου ἡλλέου ἐξαστράτευσε κατὰ τοῦ χωριοῦ, ὅπως ἀπαργῆν τὴν ὄρσιν αὐτοῦν. Ὡς ἔκαθεν εἰς τὸ χωριὸν τὴν πρόθεσιν τοῦ Μουχτάρ, οἱ συγκρασιῆς καὶ οἱ φίλοι ἀπλήθησαν, σφραξάσαν τὸν πύργον καὶ ἀρ᾿ οὐ ἐξεσφραγίσθησαν ἑλκεσαν σφραγισθὸν κατ' αὐτοῦν. Ἐπειτα προσέδρασαν εἰς οὐμικήτην ἔρσιν καὶ μὲ τὰ μεταγώνια ἐπεσκόγησαν τοὺς ἡλλεῖς τοῦ Ἀλζανῶν πασᾶ. Ἐφῶνενον περὶ τοὺς εἰκοσι πέντε. Οἱ ἄλλοι ἐστράφησαν εἰς φυγὴν καὶ ὁ Μουχτάρ τοὺς ἡκολούθησε ἀποσιππὸν τὰ γενεὰ τὸν ἀπὸ ἐντροπὴν. Κατασχημένος εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἰωάννινα νεικὰ καὶ ἀπέγνην ὄ ἀναφήρ τὴν ἦταν τὸν εἰς τὸν πατέρα τοῦ.»

«Ὁ πατριὰς τῆς ὄρασις Ἠπειρωτικός, φοβόμενος ὅτι ὁ ἐρωτευμένος πασᾶς θά ἐξηρτοῖς νὰ ἐκδικηθῆ, παρελάσε τὴν κόρην τοῦ καὶ τὴν μεταφέρει εἰς τὴν Κέρκυραν καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Βενετίαν. Ἐκεῖ ὑπανδοεῖθῆ καὶ ἐξήσων ἡνωχρῆ, μέχρις ὅτου ἡλευθερώσῃ ἡ Ἑλλάς καὶ ἐγκατεστάθῃ μὲ τὴν οἰκογένειάν τῆς εἰς τὰς Ἀθήνας.»

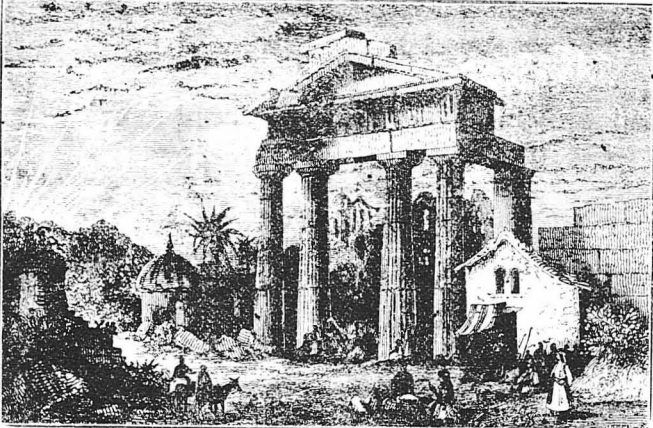
Κατὰ τὸ 1840 τὴν συνήρτησεν ὁ Γάλλος συγκρασιῆς, ὁ ὅποιος διηγεῖται τὴν ἀνωτέρω ἱστορίαν.

«Ὁ,τι ἄλλο, προσθετὴ οὐτος, θεωρεῖται ὄνειρον, φαν-

τασίαι, ἀναγνωστικὴ ἀνάμνησις ἢ παρόστας θεάτρον, εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε πραγματικῆς. Ποσοὶ ἀπὸ τῶν ὄρασιων αὐτοῦς κυρίους, τοὺς ὅποιους συναντῶ εἰς τὰ ἀσκήν, δὲν εἶνε τέκνα, τῶν ὁποιων οἱ πατέρες ἀπληρονομήσαν καὶ αἱ μητέρες μὲσα αἰ δάκρυς ἐξορφῆσαν εἰς τὰ νερα τοῦ Βοσπόρου ἢ δὲν ἐπωλήθησαν ὡς σκλάβοι εἰς τὰ παζάρια τῶν δουλοῦν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοῦ Καίρου. Καθὲνας ἀπὸ αὐτοῦς ἔχει νὰ διηγηθῆ καὶ μίαν τραγικὴν ἱστορίαν τῆς οἰκογενείας του. Ἐται ἀφῆρτησι κατὰ μέρος τὸν σύγχρονον σφοδρὸν, ὁ ὅποιος ἐπιβάθει τεταρτακῶς ἐπὶ τὸν ψυχὸν μας καὶ ἐπὶ τὸν ἐξέουν μας, ἀισθανόμεθα μίαν συγκινητικὴν εὐχαριστήσιν, νὰ ἀναμνηρνοῦμεθα μὲ αὐτὸν τὸν κόσμον τὸν πλήρη σπαρτακτικῶν ἀναμνήσιων. Ὡς τὰς ἀμφίσεσις τῆς Ἑλλάδος, τῆς Σπείρας, τῶν ἡρσῶν καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τὰς βλέπει κανεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας, μὲ ὅλα τὰ ἐκκλησιακὰ γρώματα του. Εἰς αὐτὸν τὸν ἀνατολικὸν πλοῦτον, εἰς αὐτὴν τὴν θαυμασίαν φαντασμαγορίαν ἀναμνηρνοῦνται εἰς τοὺς βασιλικῶς χορῶν οἱ διπλωματικός ὁ ὄ ν ι φ ὁ ρ μ ε ς καὶ αἱ στρατιωτικὰ σπολαὶ τῶν Βαυαρῶν ἄλλικῶν καὶ ἀξωματικῶν. Δὲν γνωρίζω πῶς ἦμεῖς ἔχομεν τὸ θέρος νὰ παροναζοῦμεθα ἐκεῖ μὲ τὰ ἀπειρία μαθὰ μας φράκα, τὰ ὅποια δίδουν νὰ τὴν μονοτονίαν τῶν κῆλιων πένθιμον ὄνιν. Ἀισθανόμεν ὄνειδος δι' ὄλους ἡμᾶς τοὺς φρακοφόρους. Αὐτοὶ οἱ Λεγωνοῦ ἀπολιτῶσι, εἶνε θαυμάσιοι τὴν ὄνιν, γεμάτοι ἀπὸ λάμψιν, χάριν καὶ ποιικιλίαν.»

Πράγματι, ἡ ἐπέθεθὰ κατὰ τὰ πρότα εἶη τοῦ παρεδόντους ἀδῶν ἀφοσιώσις εἰς θ.α. εἶχε μεταβάλλει καὶ τὰς μερὴ τῆς γαλλικῆς ἐπαναπέσεως διατηρούμεναι ποιικίλας ἀμείνεσις εἰς τὴν Ἐφρώτην.

Νομίζε κανεὶς ὅτι εἶχε περᾶσει ὁδοστρωτῆ καὶ εἶχε ἀφομοῖσει τὰ πάντα. Ἡ ἀπελπία τῶν καλλιτεχτῶν ἀπῆρθε μεγάλη. Οἱ ζωγράφοι ἡδῶντο ἀποστρέφουν πρὸς τὶς σφενδιζότες καὶ πρὸς τὰ φρενίματα τῶν γυναικῶν τοῦ σερμῶ τοῦ Λοιδωδοικου-Φιλίππου καὶ μετέβατον εἰς τὴν Ἀνατολίην ὅπου συνέθεσαν τὰ ἔργα τουν. Αἱ Ἀθήναι ἦσαν ἀνομιήν γεμάτες ἀπὸ ἀνωρθῶν μὲ τὰ πολήγρονα ἀνδῶν κατὰ τῆς Ἀνατολῆς. Ἄλλ' ὄστερα ἀπ' ὄλιγο ἡρξισε νὰ ἐξαναπέσει ἐκείνη ἡ γομφικὴ ποιικιλία τοῦ ἐνθρονοῦσας τὸν Βασιρῶν ζωγράφου Ἐξ. Ἠδῶν αἰ πρώτες Παριζιάτες ἡδοῖσε καὶ ἔφρεον τὸν παριζιοῦν σερμῶν. Οἱ νῦν ἀνομιῶν εἶθῶν κατὰ τῆς φρεναπέλλεις καὶ μετέβηθησαν εἰς κῆλιους τῶν παριζιοῦν βουλιβῶτον. Οἱ πρώτοι φρακοζῶντες Τρωστές καὶ Γερσάκης δὲν εἶχαν καιρὸν νὰ ἐξαστρητοῦν τοὺς πελάτας του. Ἐπειτα ἦδῶν



Ἡ Νέα Ἀγορὰ ἐπὶ Ὄθωνος (Σχέδιο ἑνὸς Περιηγητοῦ)

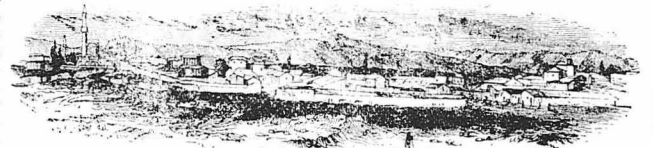
ἀπὸ τοῦ Παρισίου ὁ Μπερτιέ, ὁ ὅποιος ἔκανε χρῶσε δουλειῆς. Συγκροῦσε εἰς τὰ νέα τεκτικὰ τεμάχια τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ εἰσιζήσαν αἱ ἐφορτακτικὰ σπολαὶ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς στρατηγῶν καὶ τοὺς ναυάρχους τοῦ Ἀγῶνος ἐφορῶσαν τὰς νέας αὐτὰς σπολαὶ, ὁ δὲ ποιητὴς τῆς ἐποχῆς ἠμυρολόγησεν τὴν μεταβολὴν ταύτην. Ἐλέγεν:

Ὅτε μίαν φρεναπέλλα, ἓνα φραγὸν ζωνοῖν Φεράκικα τῆς Μπουμουλίνας ἐνυθῆκαν τὰ παιδιὰ.

Μόνον ὁ βασιρῶν Ὄθων ἐφορῶσε τὴν φρεναπέλλα καὶ μετὰ μὲ αὐτὸν μερικοὶ ἀπὸ τοῦς παιδαῖς τὸν ἴτασιπῶν. Εἰς τὰς Ἀθήνας ὅμως εἶχαν ἐν τῷ μεταπῶ ὄρωσιθῶ οἱ Ἑλληνοφροσῆται καὶ ὁ Ὄθων ἠνεγκάτετο νὰ μετακλιθῆ ἀπὸ τὸ Νεώλιον ἐκείνου πῶ τοῦ ἐκέντησε τὰ πρότα τοῦοῖουσιθῶ, γὰ νὰ τοῦ κεντῶ νῦα.

Αἱ Ἀθήναι, ἐφραμεν ὁ Γερσινέ, ἂν καὶ μικρὰ πόλις, ἔχει πλήρες τὸ διπλωματικὸν ὄσμη, τὸ ὅποιον εἶνε τὸ κύριον κέντρον τῆς κοινοικής κινήσεως. Εἰς τὰ μέρηρα τῶν περσεῖων δίδουται καθημερινῶς συναναστρωφῆ, ἐσπερίδες, ὄσμη. Βλέπει κανεὶς ἐκεῖ ὄλες τὶς ῶστες τῆς Ἐφρώπης. Ἀνθρώπους σιωπηλοὺς σὺν ἀγάλματα καὶ ἄλλους φλνῶρους σὺν καρακάδες. Ἡ ἀσχημά τὸν ἀποτελεῖ μεγάλην ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὄρωσιθῶ καὶ τὴν μερολοπῆσειν τῶν ἡρωικῶν στρατηγῶν τῆς Ἐπαναστάσεως.»

Εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχει ἀριστοκρατία. Τὸ Σύνταγμα δὲν ἀναγορῶζει κανένο τίτλον. Ἡ κοινοβίον γε-



Ἀποσιππὸν τῶν Ἀθηνῶν στὰ 1840 (Σχέδιο ἑνὸς Περιηγητοῦ)

ΘΗΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Ο γάμος στην Αυστραλία, όπου υπάρχουν άγρια θηρία, φησίζει, δεν γίνεται όπως στα μέρη τα καλά μας, αλλά είναι συνδεδεμένος με μερικά παρασημασμένα περιγύρα έθιμα.

Ο Αυστραλός που έχει κόρη στον καρπό της παντρειάς, διαλέγει ο ίδιος τον γαμπρό του, ο οποίος δεν πρέπει ναμα παραπάνω από έντεκα ή δώδεκα χρονών. Από αυτή την ημέρα ο γαμπρός μεταβάλλεται σε δούλο του πεθερού του κι' εντός των άλλων, είναι υποχρεωμένος να του φέρει και άφθονα κεντήρα.

Επί τέλους έρχεται κι' η ημέρα του γάμου, ο οποίος συνίσταται στην έξη: άλωσιμότη και παρθένη διατίσιση :

Κατά την ημέρα της γαμπρίας πελτήτης, ο γαμπρός ταπεινείται πάνω σ' ένα χαρτόνι διαμάντι στρώμα και οδηγείται από ρομαιοένους πολεμιστές της γενεάς του από γαϊτανικό διάσος. Έπει, οι πολεμιστάι, κρατώντας σφιχτά τις άρρες του στρώματος, άρχίζουν με ρυθμικές κινήσεις να τραβούν τον γαμπρό στον αέρα και να τον δέχονται πάνω πάνω σ' αυτό.

Αν σιαβή όπως να τους ξεφύγει και να πέσει κάτω, τότε όλημ επάνω του ο παρνευμένους πεθερός του, ο οποίος κρατάει ένα χαρτόνι ραβδί και τον φιλοδοξεί ή' άρκετάς ευλίες στην αλήτη του, λέγοντας :

— Πάρε κι' αυτήν για να θυμάσαι όταν παντρευτείς να μου φέρεις κεντήρα !...

Απόρ πελτίσιση ή κομμοκοσμητική αυτή σκηνή, ο γάμος θεωρείται... λήξος και ό... χειρονομική γαμπρός μπορεί να συζητή μαζί με τη γυναίκα του.

Αλλά και στο διαζύγιο στην Αυστραλία άνακατέσιση ο πεθερός.

Όταν όλημδη ο πεθερός ιδί ότι ο γαμπρός του δεν του φέρνει άρκετο κεντήρα, τον πιάνει από τ' αυτή και, χωρίς άλλες έξηγήσεις, τον δώχνει για πάντα άπ' το σπίτι του. Κατόπιν παντρεύει τη θυγατέρα του με τον πρώτο έπισημο γαμπρό που θα του παρουσιασθή, ύστερ' από την άποσιμότη του πρώτου.

Έπεινος όμως, ή όποιος βρίζονται σε άξιολόγητη θέσι στην Κίνα είναι ή... χήρες.

Όταν ένας άνδρας πεθάνη, ή γυναίκα του καταδικάζεται σε άπόλυτη σισιση και υποχρεούται να μείνη εν άφωσίση όσον καρπό θα διαρκέσει ή τελετή της κηδείας του μακαρίτη. Αλλά ή τελετή αυτή έχει τόσο πολλές διατεσισεις, ώστε μπορεί πολλές φορές να διαρκέσει και... τρία χρόνια μετά το θάνατό του !...

Σ' όλο αυτό το διάστημα, ή άπαρηγόρητη χήρα πρέπει ναμνη εντέλως σισιμηλή, γιατί άν μείσιση, τιμωρείται με θάνατο. Έτσι ή Αυστραλιανή χήρες άσπιμότητα κατά το διάστημα αυτό στην... παρτομμία κι' έκαρμόσιση με μαρμασιμους και με χειρονομίες, σάν να είναι κομμάλιές !...

Σημιάεινι όμως κίσιπτε και το έξη: παρδόσο : Μερικές άπ' αυτές, ύστερ' από τόσο σισιλη, ξεμαθιάσιν να μισούν και παρνεμόνους άφωσος σ' όλη τους τη ζωή !...

λή με τους Φαναριώτας, οι όποιοι έχουν τοιαύτας άξιόσιεις. Ο λαός δεν άναγνωρίζει άλλους άριστοκράτας παρ' άκείνους οι όποιοι όλημρήσαν την χώρα κατά τον μεγάλο και σκληρόν άγώνα τον. Αυτοί είναι οι στρατηγοί, οι ναύαρχοι και οι κατέχοντες τα μεγάλα άξιόσιματα. Από τους Φαναριώτας όλιγοι έπολέμησαν, έπομίνους δεν έχουν στρατιωτικά άξιόσιματα. Περιρίζονται εις μικράς θέσιεις ύπαλλήλων, ενός καθεστώςος το όποιον καθημείαν μεταβάλλεται εις εράκος και άναδδει το δημοκρατικόν πνεύμα. Έν τούτοις πολλοί από αυτούς, έχοντες μικράς περιουσιεις, άπέκτισαν όλοια και κατά τάς τιμωμειρηθέντας ώρας, φέροντες μπότες με σπιρουνία, παρνεσιάζονται έκιπιλοι εις τους δρόμους άπομιμύμενοι τους Γόλλους έκεινους, οι όποιοι έμειναν πιστοι εις τάς παραδόσεις της φρουδαρίας. Άλλ' οι κακόμοιοι οι Φαναριώτες δεν έχουν τάς παλαιάς αυτάς παραδόσεις των Γόλλων. Έξησαν και αυτοί υπό τον ίδιον ευρόν τον Τορκων. Τα σπιρουνία δε και οι μπότες των δεν έμπορουν γ' άντιπαχλιούν εις τα χρυσά τουζουλούνια και την φουστανίλλα των ήρωικών άγωνιστών. Έτσι έχουν παρνεμεισθη και εις την Αθήν δεν είναι ελπορόδεκτοι.

Αί περιγυραί αυται της Έλληνικής κοινοτιάς από έξωτους συγγουμεις, έχουν κίσιπται ίπερβολήν, προήγοντο δε εν της εντιμώσιεις την όποιαν έδιδεν ή άποσιμότη της βασιλίσσης Αμαλιάς πός τους Φαναριώτας, οι όποιοι έπανσαν να μεταβούν εις τα Άνάτορα, πιστείνοντες ότι έτσι θα έμεναν ή λιμπαρότης των βασιλικών χορών.

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΑΤΩΝ

Είνε πιστό ζώο ή γάτα; Τι άναφέρει ή 'Ιστορία. Η γάτα του Γάλλου άξιωματικού. Μεσο στη μάχη. Μία γάτα που σώζει τη μικρή της κυρία. Η γάτα που ξεσηπιδώθηκε γιατί δεν μπορούσε ν' άνεχθή έναν σκύλο. Η φίλιες μιας γάτας κι' ένός άλλεγυ. Η γάτα ν' άρχαπόσει ένα... πεντικι!... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Έπαρκατέ ή ίδια, ότι ή γάτα δεν είναι τόσο άποσιμωμένη στον καρπό της, όσο ο σκύλος. Υπάρχουν όμως παραδείγματα πολύ άξιόσιπα, τα όποια βεβαιώνουν το αντίθετο.

Ένας έξωτος ίστορικός π.χ., άναφέρει ότι κατά την περιήμημ πολιούρα της Σεβαστιουπόλεως, ή γάτα ένός Γάλλου άξιωματικού άκολούθησε τον καρπό της άουα και μέσα στα χαρκοσιματα, άδιωφρόντας για το θούρο της μάχης και για τον καρπό των τηλεβόλων.

Άλλοτε πάλι, μία μικρή καπέλλα πήρε τη γάτα της, που την άγαπούσε πολύ, και πήγε στην έξοχή. Όταν έτασσε κάτω από μία βελανιδιά, θέλησε ν' άνειθι και να κώρη βελανιδιά. Αλλά καθώς άνέβαινε, γλίτωσε κι' έπεσε μέσα στην κομμάλι του σαρματιόσαν στο έσωτερικό του καρπού του δέντρου. Τότε, ή άπιστημένη νέα έβλεπε τις φωνές, αλλά ποός να την άκούσει, άφού το μέρος εκείνο ήταν έρημο και ή φωνές της παρνεμάν μέσα στην κοιλότητα του καρπού :

Θά πέθανε λοιπόν, χωρίς άλλο έκεί μέσα άπ' την πείνα, άν ή γάτα, ή όποια άντελήμθη τα διασώζαντα, δεν έταρξε άμέσος στο σπίτι.

Άρχισε τότε να κισορρίζη έπιμωνα και θινάτα τόσο πολύ, που κατόρθωσε να προσελκύση την προσοχή των γαϊτανών της ντας και να τους κίσιπη να την άπολιούθουν. Έτσι τους όδηγησε κάτω άπ' το δέντρο, μέσα στο οποίο ήταν κισοκαμμένη ή μικρή, κι' έσωσε την καρία της από βέβαιο θάνατο.

Κάποτε Γάλλος συγγουμής πάλι, είχε μία θαμωμσία γάτα της Άγκυρας, την όποια έπεραγούσε, αλλά είχε και ένα σκύλο, τον όποιο έπίσης άγαπούσε.

Τα δύο ζώα όμως δεν τα ήμνησαν καλά και όίσε ή προσπαθίσε που κατέβαλε ο συγγουμής για να σισμιάσιν τους δύο έχθριμους σισμίκους, έμειναν χωρίς άποτέσιμα.

Έπί τέλους ή γάτα, μη άπορνετας να έποκέρη τον σισμικό της, προτίσισε να ξεσιπιδώση και σε διασώσιμα τριών χρονών δεν παρνεμίστηνε ούτε μία φορά στο σπίτι.

Έξωμια μία μέρα, ένθ ο προην καρπό της παρνεμύσε μεζή με τη γυναίκα του στην έξοχή, εις να ν' άνεχθή μεσ' από μία θινάουε μία γάτα με μακρούς τρίχες και να στέκεται μπροστά του.

Άμέσος ο συγγουμής άνεγνώρισε την καλή του γάτα, αλλά μόλις έκαμν να την πιούσι, το περιέρσο ζώο έξισαμίστηνε για να μίνι έκαυδόση και σημιά τη ζωή.

Έπίσης δεν είναι σπάνια τα παραδείγματα, κατά τα όποια μία γάτα σισμάνει φίλια με άλλα ζώα και παρνεμίνει σιστή στο φίλιό της δεσμό.

Κάποτε μία γάτα ζώουσι φίλιόσιμα με ένα άλογο του ίδιον σπιτιού και δεν άπορνεζόταν καθόλον άπ' αυτό μεζή του θανάτου του. Αλλά κι' όταν το άλογο φώρησε, ή άπαρηγόρητη γάτα πήρε και κάθισσε έπάνω στο πτόμα του φίλου της κι' άρχισε να κισορρίζη παρνεμύριμα.

Οι κείνοι της, άφού προσπαθίσαν του ζώου να την άποσιπώσουν από αυτό, πήσαν το άλογο και το έθωσαν μέσα σ' ένα λάκκο.

Κατόπιν αυτού, ή γάτα έξισαμίστηνε κι' έπειτα από λίγες μέρες της βόρσαν κεντήρα μέσα σ' έναν άρκαπόλο !...

Ο Λουδοβίκος με Γερμανόν δερματι, ότι είχε μία γάτα, όνομακισμένη Νεζάρτη, ή όποια έταρξε ιδιαίτερη σισογή προς έναν... μικρό ποικιό !...

Στην άρχή ο ποικιός έθωσαν από μία τρύπα του πατιόσιματος και παρνεμίζονταν να τρώει τα κίσιπια του έπιπταν κάτω από το τραπέζι.

Σιγά-σιγά όμως πήρε περισιπώτερο θάρρος κι' άρχισε ν' άνεβαθνή επάνω στο τραπέζι.

Τότε ή γάτα πλινθίσε τον ποικιό, ο όποιος την είχε σισμήςσει και για δεν τη φοβόταν, κι' έταρξε μεζή του. Σισμήςος όμοιος έπάνω του, τον έταρνε με μεγάλη προσοχή στο στόμα της και τον μενέρισε από την μη άρχη του τραπέζιου στην άλημ.

Μόλις τον άμνη έκεί, ο ποικιός ξεπλινθίσαν κίσιπη και προσσιπώταν τον νεκρό. Η γάτα τον έπαινε τότε εν νέον και ξεανάρχιζε μεζή του το ίδιο παιχνίδι, μεζής όταν βασιόταν και τον παρνεμύσε.

Μία βραδυά όμως ο νετ' Γερμανόν πάτησε από ή προσέσιση το ποικιό και το σκότωσε. Ο θάνατος αυτός έλπίσε πολύ την ενασπλητη γάτα, ή όποια δώλομήςσε βραδυές καλόσε το φίλο της, κισορρίζοντας με παρνεμύ !...

